

EL TREUMAL

D'AVUI

Per petita que sigui una cosa sempre té quelcom a dir; per molt petitona sempre té importància. Dins del grandios univers hi ha un tros petitíssim que és el planeta Terra, dins d'aquest nostre planeta hi ha cinc continents, en ells, un dels petits és el nostre EUROPA, hi ha un estat, el nostre, ESPANYA, a dins d'aquest la nació de CATALUNYA, i a dins d'aquesta la nostra província GIRONA, i una comarca, EL BAIX EMPORDÀ, on un dels seus municipis és el nostre; CASTELL-PLATJA D'ARO i dintre d'aquest municipi el meu barri TREUMAL, aquest barri que alguns estimem, que potser amb raó, que per alguna cosa sempre hi hem viscut i que d'altres passen i l'ignoren, és un sector molt petit perquè, no ho sé pas segur, però potser no té més de tres o quatre km² encara que també tindria més tros comptant la part que pertany al poble germà de CALONGE. Però és del sector nostre de Platja d'Aro que en vull fer aquesta petita i modesta Oda, també queixa al mateix temps malgrat que ara no és temps d'inspiració en aquest tan cansat, pesat i xafogós mes d'agost, i en l'hora en què vaig planificar aquesta idea on les bèsties i les persones ens amagàvem per mor de la gran força de l'astre Rei que s'enfurmava apropiant-se del dia i deixant anar milers de raigs que ens cremen la pell i ens fan entrar ganes de dormir, però bo i això, per motius dissortats que ha portat a Platja d'Aro a primer terme de la propaganda de TV, ràdios i revistes, crec que val la pena ara mateix de donar un toc i hem ve mentre faig un toc, bec una cervesa per atenuar la sed que dóna aquest brutal calor a Can Batallé, al cor del que ha estat l'antiga ciutat de PALOL, a sota del gran Puig de Treumal, el Turó anomenat el PUIG D'EN ROCA, i que gran part havia estat propietat del MAS DAUSÀ, d'on probé en Pijoan el taxista. I

com tota persona que sigui una mica sensible l'hi agradarà de beure l'esplendorós color verd de tants pins que formen aquell triangle que goteja de fragància, aquell respir, que es torna sospir de natura que ens omple de pau espiritual, d'agradable bonhomia que és la flaire, la farum d'aquelles dolces plantes i arbres, malgrat que ara no ho podem reconèixer tan bé com en altres èpoques de l'any, per mor d'aquest implacable sol que ens mata el perfum i la bona flaire, i ho té tot tan cremat que per això no s'hi sent cantar cap ocell i els esquiroles tan simpàtics ja no hi juguen en els pins d'aquest bosquet d'ensomni, ideal per algun raconet del paradís però que està a punt de desaparèixer; sí nois, aquest raconet de Treumal que és com un quadre d'aquells tan petits i senzills però encisadors, ben fets i treballats en el qual s'hi va lluir el Creador amb els seus divins pinzells, a l'igual que tantes grans obres i magnífiques espècies d'animals que per sort nostre ens va regalar i deleitar la natura que està també a punt d'extinció per dues coses, una per possibles incendis, el vermell és molt netejador i molt efectiu cara a la feina però molt despiatat, sàdic i cruel com la mà dels homes que a vegades l'encén, i l'altre per mort de l'urbanisme, doncs sobre de Politur, van devorant aquest bell puig construint desmesurada i malament, menjant terreny i vet-ho aquí que per raó de la feina haig de tirar amunt però en comptes de fer-ho per Politur pujo per l'altre banda per la carretera antiga de Calonge i tant punt hi arribo a sobre mateix de la pista de tennis de Politur hi trobem que també aquí s'hi ha construït una conjunció de cases molt lletges que no armonitzen amb la verdor, dolçor i pau boscana que sempre s'havia amparat d'aquest estimat indret, era la flaire del nostre oxigen i ens dol al crestell de la